

Tématem předložené práce jsou různé podoby komunitaristické kritiky liberalismu (Taylor, Sandel, MacIntyre) a liberálního pojetí svobody, které v práci reprezentuje Isaiah Berlin a John Rawls.

Formální stránka práce

Práce má celkem 51 stran. Je členěna do čtyř kapitol a úvodu a závěru. Jednotlivé kapitoly jsou přehledně a srozumitelně členěny na podkapitoly. V práci se nevyskytují hrubé chyby a anakoluty. Autorka víceméně správně cituje a zpracovává bibliografické údaje.

Obsahová stránka práce

Tématem práce je diskuse o udržitelnosti liberálního pojetí negativní svobody, které je podle autorky spojeno s liberálním konceptem neutrality. Autorka se nejdříve věnuje Berlinově dichotomii mezi negativní a pozitivní svobodou, přičemž ústřední pozornost věnuje tzv. paradoxu pozitivní svobody. Berlinova preference negativní svobody je podrobena kritice z pera Charlese Taylora, která zdůrazňuje nedostatek kontextu sociální pospolitosti, který dává svobodě její smysl. Na podobnou notu se odehrává i Sandelova kritika Rawlsovy teorie spravedlnosti a těžký kalibr MacIntyrovoy kritiky liberální neutrality.

Práce je vcelku přesvědčivě vyargumentovaná, přesto mám několik výtek. První se týká zavádějícího názvu práce. Název práce *Liberální svoboda a její kritici* slibuje mnohem více, než předložená práce nabízí (a může nabídnout). Komunitaristé totiž nejsou zdaleka jedinými kritiky liberálního pojetí svobody, mezi které patří samozřejmě i republikáni, marxisté atd. O těchto kritikách se však čtenář nic nedozví. Druhá výtka se týká příliš zjednodušujícího pojetí liberální svobody jako negativní svobody. Řada klíčových liberálních myslitelů by se hlásila k pozitivní svobodě (Kant, perfekcionista liberalismus atd.), a řadu stoupců negativní svobody nelze za liberály považovat vůbec (např. Hobbes). Domnívám se, že kolegyně Sluková se zde stala jak obětí jistého zjednodušujícího přístupu k povaze liberalismu, tak nediferencovaného pojetí negativní svobody, které jí neumožňuje vidět specifikum Berlinovského pojetí. Poslední výtka, která nepochybně souvisí i s výtkou nediferencovaného pohledu, se týká zcela chybějící reflexe přesvědčivosti argumentace komunitaristických autorů. Je například MacIntyrova neo-aristotelická představa budování společenství kolem substantivní ideje obecného dobra přesvědčivá, pokud vezmeme do úvahy bytostně pluralitní charakter moderních společností? Je vůbec po Berlinovském agonistickém hodnotovém pluralismu (či dekonstrukci) možno uvažovat v rámci kategorií jako jsou stabilní a vnitřně nerozporné tradice, situovanost, sociální kontext atd.?

I přes uvedené výtky předložená práce, podle mého názoru, splňuje požadavky kladené na práci bakalářskou, a doporučuji ji tudíž k obhajobě. Navrhuji ocenit ji známkou **velmi dobře**.